

O lumină foarte mare

O lumină foarte mare înaintea lui a strălucit,
Ca și razele de soare,și îndată Saul a orbit.
Fariseul se-ngrozește de puterile Dumnezeiești,
Căci un glas i-a zis pe nume:"Saul de ce Mă prigonești?"

Cor 1:

Și când glasul cel de tunet l-a strigat,
El îndată de pe cal s-a prăbușit.
Căci Isus Mîntuitorul l-a chemat,
Din lumina cea măreață i-a vorbit.

Omul care prigonește ,spre Damasc cu-același gînd s-a dus.
Dar pe drum el se-ntîlnește cu lumina Domnului Isus.
Plin de teamă,plin de frică,s-a-ngrozit sârmanul fariseu,
Însă Domnul îl ridică și îi iartă tot treutul său.

Cor 2:

Atunci Saul spre Damasc s-a dus smerit,
Căci lumina cea din ceruri l-a orbit.
Și-n smerenie trei zile el a stat,
N-a văzut,nici n-a băut,nici n-a mîncat.

El și-a lepădat țepușul,și cu dragoste s-a-mpodobit,
Căci Isus Mîntuitorul,pentru lucrul sfînt l-a pregătit.
I-a dat harul îndurării,cu minuni și semne l-a-nbrăcat.
Pavel peste tot vestește pe Isus Christos Cel înviat.

Cor 3:

Iar în urmă Anania a venit
Și i-a spus ce Dumnezeu i-a poruncit.
Să se roage,să-l ridice pe-ntristat,
Să-l boteze și să fie vindecat.

Și primindu-și vindecarea și botezul Duhului Cel sfînt,
Pavel află adunarea și vetește-al Domnului Cuvînt.
Ucenicii se uimără de acel vestit prigonitor;
El s-a-ntors la pocăință și vestea pe Domnul la popor.

Cor 4:

Anania la-nceput s-a cam temut,
Știind că Saul este omul îndrăzneț,
Dar la urmă ucenicii au văzut
Căci acesta era vasul cel de preț.

Amin